

по-силна; на прим. Державинъ говори за живота съ една поправка :

« Вся наша жизнь не что иное,
Какъ лишь мечтаніе пустое;
Иль нѣтъ: тяжелый нѣкій шаръ,
На нѣжномъ волоскѣ висящій. »

И другой добъръ примѣръ за тѣзи фигура намѣрвамы у Френскыя ораторъ Боссюета (*) въ подгробното му слово на Орлеанската княгиня: « . . . Нѣ, подирь туй, ный какво видимъ? Здравьето е токо едно име, животътъ — сънь, славата — мечта, пріятноститѣ и удовольствіята — опасно увеселеніе. Сичкото е суетно въ насъ, като изключимъ искренното признаніе въ нашата суетность, което ный правимъ предъ Бога. . . *Но истина ли азъ казвамъ* — человекъ, сътворенъ по образу Божию да е нищо, освѣнь една сѣнка! Сщесство, за което Исусъ е слѣзълъ отъ небето за да го искупи съ сичката си кръвъ, — да бѣде нищо! — *признаваме своята грѣшка*. Не трѣба человекъ *Христіенинъ* съвсѣмъ да призира себя си, за да не възмни и той съ нечестивитѣ, че нашйтѣ животъ е играчка на случая, та да го прекарва блудно, развратно, по слѣпытѣ си желанія и прѣщѣвки. »

4) *Обращеніе* са наричатъ въпроситѣ и възклицаніята, които изразяватъ сумнѣніе, молба, умраза, жалба, и проч. и които писателътъ обраща или къмъ себѣ си, или къмъ другитѣ хòра, или къмъ природата или най-подирь къмъ Бога. Тѣй на примѣръ: а) обращеніе за *къмъ себѣ си* имамы въ

(*) Bossuet, Епископъ на Меаух, великъ писатель и ораторъ въ седмнадесетия вѣкъ, съвременникъ на Fénelon-а, Архіепископъ на Самбраи и на другитѣ знамениты писатели, които цвѣтѣли въ онзи вѣкъ, като начнемъ отъ Corneille, Racine, Molière, Boileau, La Bruyère, La Fontaine, и др.